

SZEBÉNYI ILDIKÓ

És a kivétel?!

I.

Úrszemét, műholdak, űrhajók keringnek Földünk körül, keringnek a matematikai számítások tökéletességével, mintha nem is ember, nem is az ősember tudatrészecskéi szerint, a legfejlettebbnek kikiáltott faj agya szerint léteznének isteni sugallatra, isteni sugallatra?!

Tudathatáron belül persze, ahol még van kiaknázatlan lehetőség, sejtelmes Titok, vágy és emberi tunyaság, akarat és tehetetlen gyengeség (ikertestvérek), VAN vesszőfutás a titkok kicsomagolásáért, VAN Gondolat lázasan töprengeni Isten vagy Nemisten létén...

II.

Lázasan töprengeni Isten vagy Nemisten létén, az agy gondolatában, a biológiai, biokémiai, biofizikai TEST determináltságában, védő koponyaréteg alatt, ahonnan KISZABADUL, mint láthatatlan huzat az ész, lélek, érzelem, hit, a láthatatlan „én”, hova is (?!), hova is?!

Műholdakkal, űrszeméttel együtt keringnek meghatározott pályájukon vagy testem körül a kozmikus Mindenségben, vagy a lélegzõgondolat, gondolatlélek annyi idõs fogoly, mint az ember? Részecskéim vonzzák-taszítják a világ látható-nem látható atomjait, több univerzum van, mondja Hawking, de Tornai szerint is élni vagy meghalni csak emberi szempontból nem mindegy, Tornai is úgy látja a világot, mint a fa, kavics, egér vagy fű.

III.

Tornai is egész, mint a fa, kavics, egér vagy fű, a térből pont akkora részt szorít ki, mint testének meghatározott súlya, és áll, áll a lábán, ülve marad a széken, mert a gravitáció is összeölkezve létezik a többi törvénnyel, az oly tökéletesen (?!) megalkotott Összességgel, az Egy Törvénnyel, amelybe én is beletartozom, míg szívem meg nem áll, míg be nem következik az agyhalál, majd részecskéim láthatatlanul keringnek, mozognak, átalakulnak, de maradnak más pályán, más pályán maradnak?!

Átalakulnak, megmaradnak, megmaradnak, hol is?! Kutya testébe nem fognak költözni, nem földi – állati – növényi – más emberi testbe, az univerzum méhébe VISZSZA, ahonnan jöttem, ahol születtem – csillagporból – mint minden ember, akinek jellemzője, hogy az idő múlásával öregszik, elkopik, megcsúnyul, megváltozik – mégis ÚJULNI, maradni, NEM HALNI AKAR.

IV.

ÚJULNI – MARADNI – NEM MEGHALNI AKAR, csak annyira fog megszűnni, mint a Föld, a bolygók, a Tejút, lesz belőle MÁŠ – tehát marad –, tágul és gyorsul az univerzum, valamikor egy gombostű nagyságával volt egyenlő, egy gombostű nagyságába fog visszatérni az összes anyag, energia, hullámok, részecskék, a téridő, ha van egyáltalán tér és idő, elektromosság, sebesség, vagy mindez csak agyam képzelete saját dimenzióban, gondolhatnám azt is, hogy egér vagyok vagy űrhajós, esetleg mégis magam, hamisak észleléseim, vagy az ingereket érzékszerveim tökéletesen adják tovább tökéletes munkára kényszerítve agyam, mint az évmilliók óta lüktető fejlődésben, vagy csak álmodom, hogy a hajók valahol mindig kikötnek, és virgonckodik a tavasz, mert március van, illatos március, álmodom most, hogy visszakaptam a versírás mentőövét, guillotine-ját, amelybe önként hajtom fejem, mégse fogom megtudni SOHA, hogy hány látható és nem látható dimenzió, élet, univerzum létezik, benne vagy kívül vagyok, vagyok egyáltalán, vagy nem vagyok, minden fölött, mögött Isten vagy a SEMMI áll, minden a pillanatnyi örök semmi, megismerhető vagy tévútra visz a világ, az Élet, az Anyag, a Tudomány, a Gondolat belső beszédemmel, fénysebességgel, és a szó, a Nyelv, az EMBER, ha van, a TÖRVÉNY, ha működik, MIÉRT, HOGYAN? ÉS A KIVÉTEL MICSODA?!

SZEBÉNYI ILDIKÓ (1951) tanítóként dolgozott Szalkszentmártonban és Budapesten. Több festménye szerepelt vidéki és fővárosi kiállításokon.